

Arrest

nr. 213 059 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2018 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beschikt over de Nigeriaanse nationaliteit en werd geboren op 21 juni 1974 in Benin City. U verklaarde homoseksueel te zijn en sinds eind 2013 een relatie te hebben met Richard E.. Op 13 december 2014 ging u uit met Richard E. waarna hij u ging afzetten aan de bushalte omdat hij nog moest werken en u de andere richting uit moest. U gaf hem een kus ter afscheid toen jullie nog in

de wagen zaten toen er een man en zijn kind begonnen te roepen dat jullie homo's zijn. Er verzamelde zich een menigte rond u en Richard en u werden verschillende keren geslagen. Jullie werden toen meegenomen door de politie die inmiddels ter plaatse was gekomen. U werd er opgesloten in een cel waar u werd geslagen en men u probeerde te dwingen toe te geven dat u homoseksueel bent. Na 4 dagen kon u vrijkomen nadat uw zus u vrijkocht. Na voor verzorging naar het ziekenhuis geweest te zijn waar u drie dagen bleef vertrok u naar Lagos op 22 december 2014. U vertrok dan uit Lagos op 22 januari 2016 met een vals paspoort met het vliegtuig naar België waar u aankwam op 22 januari 2016 en er asiel aanvraag op 27 juni 2016. U werd op 26 september 2016 erkend als vluchteling.

Na uw erkenning als vluchteling, ontving het CGVS op 20 september 2017 de vraag tot intrekking van de vluchtelingenstatus, vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken. U werd immers door de Correctionele Rechtbank te Brussel in haar vonnis van 11 januari 2017 veroordeeld voor valsheid in informatica, (poging tot) informaticabedrog, bendevorming en illegaal verblijf op het grondgebied en dit voor feiten gepleegd tussen 25 november 2014 en 26 januari 2016.

B. Motivering

U werd op 26 september 2016 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank van Brussel van 11 januari 2017. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor valsheid in informatica, (poging tot) informaticabedrog, bendevorming en illegaal verblijf op het grondgebied.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 11 januari 2017.

U werd door de Correctionele Rechtbank te Brussel in haar vonnis van 11 januari 2017 veroordeeld voor uw aandeel in een grootschalige operatie waarbij frauduleuze transacties (aankopen) werden verricht met gegevens van gestolen kredietkaarten. De rechtbank achtte alle u ten laste gelegde feiten bewezen. De feiten werden hierbij omschreven als **“zeer ernstig, aanzienlijk, zeer schadelijk en oneerlijk”**; een **“ernstige aantasting van de veiligheid van het elektronisch betalingssysteem”**; en **“ernstige schade berokkenend aan de economische activiteit in het algemeen”**. (vonnis van 11/01/2017, blad 10) Daarenboven oordeelde de rechtbank dat er sprake was van **bendevorming** omdat “enkel een organisatie van personen die goed ingewerkt zijn in dit soort feiten, in perfecte verstandhouding werken, en specifieke capaciteiten hebben, [...] de uitvoering van zoveel fraude toe[laat]”. (vonnis van 11/01/2017, blad 9) De schaal van de fraude werd meermaals benadrukt door de rechtbank. (vonnis van 11/01/2017, blad 9, 1e punt; blad 10, 3e punt; blad 11, 1e punt). Gezien het grootschalige karakter van de fraude waarbij u betrokken was, en gelet op de duidelijke bewoordingen van de correctionele rechtbank, kan er niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 11 januari 2017 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Rekening houdend met (i) het feit dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf (supra); (ii) de omvang van de feiten en de lange duur van de periode waarin ze werden gepleegd – minstens in de periode van mei 2015 tot 26 januari 2016 (vonnis van 11/01/2017, blad 6 en 8) –; (iii) het gegeven dat de feiten waarvoor u werd veroordeeld uitdrukkelijk door de correctionele rechtbank als zeer schadelijk, als een ernstige aantasting van de veiligheid van het elektronisch betalingssysteem en als schadelijk voor de economische activiteit in het algemeen, werden bestempeld; en (iv) de afwezigheid van enig schuldinzicht – blijkens het vonnis bent u uw rol in de feiten steeds blijven ontkennen, hetgeen volgens de rechtbank een teken was van duidelijke kwade trouw, en was er geen spoor te bemerken van enig begin van verbetering (vonnis van 11/01/2017, blad 10) –; dient dan ook te worden besloten dat uw handelen getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef, van een immorele en oneerlijke ingesteldheid en van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder.

Uit het bovenstaande komt een **volgehouden criminele ingesteldheid** naar voren waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u actueel een gevaar vormt voor de samenleving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 1 december 2017 opgeroepen om op 15 december 2017 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 15 december 2017 verklaarde u dat u vluchteling wil blijven omwille van uw geaardheid (zie notities persoonlijk onderhoud 15/12/2017 p.4). U stelt ook, met betrekking tot de door u in België gepleegde misdrijven, dat de beschuldigingen van de politie de waarheid niet waren en dat u de waarheid niet kon zeggen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017, p. 4). U verklaarde dat ze eigenlijk andere mensen zochten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017, p.6). Er dient echter te worden vastgesteld dat dit alles geen afbreuk doet aan het vonnis van de Correctionele rechtbank dd. 11/1/2017, waarbij u schuldig werd bevonden aan de u ten laste gelegde feiten. Zoals eerder reeds aangehaald is dit vonnis in kracht van gewijsde gegaan. Dat u heden nog steeds uw aandeel in de feiten minimaliseert doet geen afbreuk aan de beoordeling van de feiten door de Correctionele rechtbank. U werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met het gegeven dat er niet langer geloof gehecht wordt, noch aan uw verklaringen dat u homoseksueel zou zijn, noch dat u omwille van een homoseksuele relatie ooit problemen zou gekend hebben met de Nigeriaanse autoriteiten (zie infra), is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Nigeria. **Een verwijderingsmaatregel is dus verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.**

Gevraagd wat u zou vrezen moest u naar Nigeria moeten terugkeren, zei u dat ze daar weten dat u homoseksueel bent en dat dit betekent dat u een dode man bent moest u terug naar Nigeria gaan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.4).

Toen u uw verzoek tot internationale bescherming indiende op 27 juni 2016, verklaarde u dat u vreest niet veilig te zijn in Nigeria door uw seksuele voorkeur en dat u homoseksueel bent (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op 9 september 2016 verklaarde u homoseksueel te zijn en Nigeria ontvlucht te zijn nadat u betrappt werd toen u aan het kussen was met uw partner Richard op 13 december 2014 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van 9 september 2016 p.7 in het administratief dossier).

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u betrappt werd in het openbaar toen u aan het kussen was met uw vriend Richard op **13 december 2014**, waarna u gearresteerd werd waarna u 4 dagen opgesloten zat in de gevangenis. U verklaarde toen dat u vrijkwam omdat uw zus en haar man de politie hadden omgekocht. U verklaarde dat u daarna naar het ziekenhuis ging om u te laten behandelen voor de wonden die u opliep tijdens uw detentie en dat u daarna naar Lagos vertrok (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van 9 september 2016 p.8). U zei dat u dan uit Nigeria vertrok met het vliegtuig op **22 januari 2016** en via Marokko naar België ging (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van 9 september 2016 p.6).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u naar België kwam met het doel om asiel aan te vragen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.3-4).

*Echter, uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brussel van 11 januari 2017 blijkt dat u veroordeeld werd voor feiten gepleegd in België en voor illegaal verblijf in België tussen **25 november 2014 en 26 januari 2016** (zie blauwe map in het administratief dossier).*

Toen u hiermee geconfronteerd werd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaarde u dat u hier niet was in 2014. Gevraagd wanneer u dan aankwam in België, zei u opnieuw dat u aankwam op 22 januari 2016 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.6).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud werd u ook geconfronteerd met een foto van het facebookprofiel van uw neef L. O., die eveneens veroordeeld werd voor criminele feiten gepleegd in België tussen 25 november 2014 en 26 januari 2016, die op zijn facebookprofiel geplaatst werd op 1 oktober 2015 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.3).

Toen u er dan op gewezen werd dat deze foto dateert van 2015, zei u dan " ja, januari 2015, niet 2016" (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.6).

Gevraagd wanneer u dan uit Nigeria vertrok, zegt u dan plots dat u op 22 januari 2015 in België was en zelfs wanneer u erop gewezen werd dat u de vorige keren zei dat u in januari 2016 in België aankwam, ontkende u dit en zei u dat u enkel asiel aanvraag in 2016 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.7-8).

Ten eerste moet er dus vastgesteld worden dat uit het arrest van de correctionele rechtbank blijkt dat u al in België verblijft sinds november 2014. Zoals hierboven al aangehaald, verklaarde dat u in december 2014 betrap werd in Nigeria met uw vriend Richard. Er moet dus vastgesteld worden dat dit nooit gebeurd kan zijn aangezien u zich toen al in België bevond. Er kan dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen ooit problemen gekend te hebben met de Nigeriaanse autoriteiten omwille van uw geaardheid.

Ten tweede moet er vastgesteld worden dat u, sinds uw aankomst in België ongeveer 19 maanden wachtte alvorens internationale bescherming aan te vragen. Het feit dat u 19 maanden in de illegaliteit in België verbleef alvorens een verzoek tot internationale bescherming in te dienen en de vaststelling dat uw verklaringen over de tijd die u in België doorbracht voorafgaand aan uw verzoek tot internationale bescherming tegenstrijdig en leugenachtig zijn, ondergraaft uw verklaringen dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Daarbovenop moet er vastgesteld worden dat uw verklaringen gedaan tijdens uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS op verschillende punten tegenstrijdig waren en dat u persoonlijke informatie over uw enige verklaarde partner in Nigeria, Richard, vergeten lijkt te zijn.

Toen er u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd te vertellen over uw eerste kennismaking met uw partner Richard, verklaarde u dat u tijdens het uitgaan in Benin City op een feest terecht kwam waar Richard aanwezig was. Over dat feest verklaarde u dat u voelde dat het een soort homo feest was, dat u naar het toilet ging om uw handen te wassen en daar het symbool van een regenboog zag op een (bier)vat (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van 9 september 2016 p.15-16). Toen er u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd hoe uw eerste ontmoeting met Richard verliep, zei u dat u op een feest terecht kwam waar Richard was en dat u zag dat het een gay feest was omwille van het logo dat op de verjaardagstaart stond, een regenboogvlag (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.11).

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u ook dat de verjaardag van Richard op 4 juli valt en dat u hem in 2014 voor zijn verjaardag onderbroeken kocht in het blauw rood en groen en u hem op die manier (door die kleuren) duidelijk maakte dat u homo bent (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van 9 september 2016 p.16). Toen er u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd wanneer de verjaardag van Richard is, zei u dat u het zich niet kon herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.11).

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat Richard naar een kerk van de pinkstergemeenschap ging in Nigeria (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van 9 september 2016 p.17).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat Richard met u naar de kerk meeging en dat u zich niet meer kon herinneren wat de kerk van Richard was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.12).

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS werd er u gevraagd wanneer u voor het eerst seksuele betrekkingen had met een man. U zei daarop dat dit gebeurde in **2008 met iemand van Delta staat die Ehu genoemd wordt**. U vertelde dat u die dag in Wori was om materiaal te kopen en u daar Ehu zag die niet verborg dat hij homo was. U zei dat u, later, op een dag in Wari moest blijven omdat het regende. U bleef bij Ehu thuis slapen, in Delta staat, en u had toen voor de eerste keer seksuele betrekkingen met een man (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van 9 september 2016 p.13-14).

Toen er u, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, gevraagd werd of u ooit seksuele betrekkingen had met andere mannen in Nigeria (buiten Richard), zei u dat u zich herinnert dat u 1 keer seks had en dat u samen was met andere homo mannen, maar geen seks had met hen. Gevraagd met wie u die seksuele relatie had voor u Richard ontmoette, zei u dat u weet dat u het met een kerel deed maar **dat u zich zijn naam niet herinnert** (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.11). Gevraagd hoe dat gebeurde, hoe u die persoon ontmoette, zei u dat het gebeurde in het weekend op een feest en dat het iemand was van wie u wist dat hij homo was. Gevraagd hoe u hem kende, waar u hem ontmoette, **zei u dat hij in dezelfde stad als u woont, u hem zag in het centrum in Benin** en dat hij knap was. Gevraagd wanneer dat gebeurde, zei u dat het in de zomer was en dat u denkt dat het in 2012 was maar dat u niet zeker bent omdat u niet goed bent met data (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.12).

Er moet dus vastgesteld worden dat u flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over de eerste keer dat u seksuele betrekkingen zou gehad hebben met een andere man.

Toen er u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd op welke leeftijd u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen, wanneer het u voor het eerst begon te dagen dat u op mannen viel, zei u dat dit gebeurde toen u **15 jaar** was. U merkte toen dat uw penis altijd stijf was en u vertelde hierover aan uw vader die u zei dat u nu een puber was en dat u een man werd. U zei dat u toen de gewoonte had om naar andere mannen te kijken terwijl ze aan het plassen waren en dat dit u problemen opleverde. Uw leerkracht gaf u aan bij de directeur en die liet uw ouders de volgende dag naar school komen. U zei dat dit gebeurde, 4 maanden nadat u aan uw vader verteld had wat u ervaren had. U zei dat de directeur toen aan uw vader vertelde dat hij u moest aanpakken. Gevraagd wat uw vader zei nadat de directeur hem verteld had dat u naar andere jongens keek die gingen plassen, **zei u dat uw vader u thuis strafte en dat hij u zei dat u moest stoppen met te kijken naar jongens die plasten of dat u anders met school moest stoppen**. U zei verder dat u, vanaf dan, uzelf verborg en aan niemand zei hoe u zich voelde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van 9 september 2016 p.10).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd er u dezelfde vraag gesteld, namelijk op welke leeftijd u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen, wanneer het u voor de eerste keer begon te dagen dat u op mannen valt. U zei toen dat u voor de eerste keer ontdekte dat er iets anders was aan u **toen u 17 jaar oud was**. U hebt dan opnieuw over die keer dat u naar andere jongens keek terwijl ze gingen plassen en u zei dat ze u aangaven bij de leerkracht (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.13). Gevraagd of dit aan uw ouders gemeld werd, zei u dat de directeur (van uw school) u zei dat ze uw ouders gingen uitnodigen om te zeggen wat er over u gezegd werd en dat ze het dan aan uw ouders vertelden. Gevraagd wat uw ouders dan zeiden nadat ze uitgenodigd werden door de directeur, zei u dat u niet echt zwaar geconfronteerd werd door uw ouders, dat uw vader nooit agressie toonde en dat hij pas kwaad op u werd toen het met Richard gebeurde. Gevraagd wat uw vader dan zei, verklaarde u dat ze het niet serieus namen maar het wel opmerkten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 15/12/2017 p.14).

Er moet dan ook vastgesteld worden dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u voor het eerst beseft zou hebben dat u zich aangetrokken voelde tot mannen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zei u dat dit gebeurde toen u 15 jaar oud was en verklaart u dat uw vader u strafte nadat hij met uw directeur gepraat had. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zegt u dan dat u 17 jaar oud was en dat uw vader het niet serieus nam wat de directeur hem vertelde.

Omwille van uw tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop u voor het eerst beseft zou hebben dat u zich aangetrokken voelde tot andere mannen, omwille van uw tegenstrijdige verklaringen over de eerste seksuele ervaring die u gehad zou hebben met een andere man in Nigeria en omwille van uw tegenstrijdige verklaringen over de enige echte partner die u in Nigeria zou gehad hebben, kan er dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen dat u homoseksueel zou zijn.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u uw rijbewijs neer. Uw identiteit wordt hier niet in twijfel getrokken. Dit document verandert dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Na uw eerste persoonlijk onderhoud legde u ook volgende documenten neer: een Belgisch medisch attest met foto's, een Nigeriaans medisch attest en een politieverlag uit Nigeria, een foto van uw verklaarde partner Richard in Nigeria, een foto van uzelf in Nigeria, 2 internetartikels over homoseksuelen die gearresteerd werden in Nigeria en een begeleidende email van uw sociale werker.

Wat betreft het Belgisch medisch attest met de bijhorende foto's: hierin staat dat uw verwondingen, volgens uw verklaringen, te wijten zijn aan mishandeling door de Nigeriaanse politie. De arts baseert zich hier dus duidelijk op uw verklaringen over de oorzaak van uw verwondingen. Het is niet aan de arts om de geloofwaardigheid van deze verklaringen na te gaan.

Zoals hierboven werd aangehaald, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in Nigeria werd opgepakt op 13 december 2014. Dit medisch attest kan dan ook de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet veranderen.

Wat betreft het medisch attest en het politierapport uit Nigeria dat u neerlegde: ook over deze documenten moet worden opgemerkt dat hierboven werd vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u opgepakt werd in Nigeria op 13 december 2014. Deze 2 documenten veranderen niets aan de hierboven gedane vaststellingen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in de blauwe map van het administratief dossier steekt dat corruptie en fraude vaak voorkomen in Nigeria. Bijgevolg zijn dergelijke documenten niet in staat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Wat betreft de foto van uw verklaarde partner Richard; deze foto kan gelijk waar door gelijk wie van gelijk wie genomen worden en verandert dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen. Wat betreft de foto van uzelf: deze toont aan dat u "bronze caster" was in Nigeria, wat hier niet betwist wordt. Wat betreft de internetartikels over Nigeriaanse homoseksuelen die gearresteerd werden in Nigeria. Dat homoseksuelen vervolgd worden in Nigeria wordt hier niet betwist, deze artikels veranderen dus niets aan de hierboven gedane vaststellingen. Wat betreft de begeleidende email van uw sociaal medewerkster, deze gaf enkel een overzicht van de documenten die ze opstuurde naar het CGVS.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u geen documenten neer.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 49/4, § 4 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker stelt:

"1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen handelde nadat de Dienst Vreemdelingenzaken had verzocht om tot intrekking over te gaan van de vluchtelingenstatus van verzoeker:

"Na uw erkenning als vluchteling, ontving het CGVS op 20 september 2017 de vraag tot intrekking van de vluchtelingenstatus, vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken".

Op 20 september 2017 ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aldus een vraag tot intrekking van het vluchtelingenstatuut van verzoeker.

Pas op 24 april 2018 (meer dan zeven maanden later) werd echter de beslissing genomen om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken op basis van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Dit vormt de bestreden beslissing.

Artikel 49, §2, derde lid Vreemdelingenwet stelt evenwel dat de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus moet worden genomen binnen een termijn van zestig werkdagen:

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in geval van toepassing van het eerste of het tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot opheffing of intrekking van de vluchtelingenstatus of hij informeert de betrokkene en de minister of zijn gemachtigde dat niet wordt overgegaan tot de opheffing of intrekking van dit statuut.

De bestreden beslissing is genomen buiten de termijn van zestig werkdagen.

Het belang van deze termijn is van groot voor de betrokken vreemdeling: dit stelt hem of haar in staat om binnen een korte termijn zekerheid te bekomen of de vluchtelingenstatus kan worden behouden, dan wel tot intrekking zal worden overgegaan. Het belang van deze termijn is dus groot voor verzoeker. Het gaat niet om een vrijblijvende richtlijn of een termijn van de orde.

De termijn van artikel 49, §2, derde lid Vreemdelingenwet is derhalve een normatieve termijn. Indien binnen de normatieve termijn van zestig werkdagen geen beslissing is genomen tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, verliest het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevoegdheid hiertoe.

Gelet op deze vaststelling, kon het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet wettig besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 49, §2 Vreemdelingenwet juncto artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd en de toekenning van de vluchtelingenstatus dient te worden bevestigd.

2. In het verlengde van het voorgaande, beroept verzoeker zich tevens op de redelijke termijnvereiste als beginsel van behoorlijk bestuur.

Pas op 24 april 2018 (meer dan zeven maanden later) werd de beslissing genomen om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken op basis van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, terwijl het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds op 20 september 2017 een vraag tot intrekking van het vluchtelingenstatuut van verzoeker ontving van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het blijkt tevens dat verzoeker reeds werd gehoord op 15 december 2017, terwijl de beslissing tot intrekking pas wordt genomen op 24 april 2018 (meer dan vier maanden later).

De redelijke termijn werd overschreden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, temeer gelet op artikel 49, §2 Vreemdelingenwet, waardoor niet meer kon worden overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd en de toekenning van de vluchtelingenstatus dient te worden bevestigd.

3. Gelet op de verstreken tijdsduur en de termijn van artikel 49, §2, derde lid Vreemdelingenwet, mocht verzoeker erop vertrouwen dat zijn vluchtelingenstatus niet zou worden ingetrokken. Verzoeker baseert zich hiervoor op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van zestig werkdagen, zijn vluchtelingenstatus niet zou worden ingetrokken. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349). Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn vluchtelingenstatus niet zou worden ingetrokken, gelet op uit uitblijven van een dergelijke beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen de wettelijke termijn van zestig werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Artikel 49, §2, derde lid Vreemdelingenwet voorziet dat een beslissing tot intrekking binnen een termijn van zestig werkdagen moet worden genomen door de verwerende partij. Is dit niet het geval, dan mag verzoeker erop vertrouwen dat hij zijn vluchtelingenstatus kan behouden.

Indien derhalve de bestreden beslissing, genomen buiten de voorziene termijn, niet kan worden gesanctioneerd door de bepalingen van artikel 49, §2 Vreemdelingenwet zelf, volgt dat de bestreden beslissing in strijd is met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Gelet op deze vaststelling, kon de commissaris-generaal niet wettig besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 49, §2 Vreemdelingenwet juncto artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd en de toekenning van de vluchtelingenstatus dient te worden bevestigd."

2.1.2. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van het verdrag van 28 juli 1951, van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

In het eerste onderdeel van het tweede middel stelt verzoeker:

"1. De Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen baseert de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker op artikel 55/3/1 Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de samenleving omdat hij definitief werd veroordeeld voor een "bijzonder ernstig misdrijf". Bovendien stelt de bestreden beslissing dat verzoeker "actueel een gevaar vormt voor de samenleving".

Verzoeker werd op 11 januari 2017 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel. De tenlasteleggingen betreffen valsheid in informatica, zich toegang verschaffen tot of zich handhaven in een informatiesysteem en, omdat dit in groep gebeurde, vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. De ten laste gelegde feiten speelden zich af van 25 november 2014 tot 26 januari 2016. Verzoeker verkreeg hiervoor een gevangenisstraf en een geldboete opgelegd, waarvoor gedeeltelijk uitstel werd verleend.

2. De intrekking van verzoeker is in strijd met het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Een vluchteling kan alleen van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten indien hij onder een van de situaties valt die in artikel 1, D, E en F, van het Vluchtelingenverdrag limitatief zijn opgesomd, en niet wegens feiten die verband houden met de nationale veiligheid of openbare orde van de staat van zijn toevlucht.

Indien voor dergelijke feiten een nieuwe uitsluitingsbepaling wordt gecreëerd, wordt de grond van het Vluchtelingenverdrag derhalve wezenlijk gewijzigd, wat in strijd is met het beginsel 'pacta sunt servanda' en het vereiste van instemming met wijziging van multilaterale verdragen (artikelen 26, 27, 39 en 40 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht).

Overeenkomstig artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU dient het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen dan ook te worden nageleefd.

De bestreden beslissing kan hierom niet worden gehandhaafd.

3. Ondergeschikt, betwist verzoeker dat bovenvermelde veroordeling een "bijzonder ernstig misdrijf" in de zin van artikel 55/3/1 Vreemdelingenwet inhoudt.

Verzoeker wijst vooreerst op de kwalificatie van de tenlasteleggingen. De tenlasteleggingen betreffen valsheid in informatica (kredietkaarten), zich toegang verschaffen tot of zich handhaven in een informatiesysteem en, omdat dit in groep gebeurde, vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Het gaat niet om geweldsdelicten. Het gaat daarentegen om het oneigenlijk gebruik van kredietkaarten.

De ten laste gelegde feiten speelden zich af van 25 november 2014 tot 26 januari 2016 (meer dan twee jaar geleden).

Er zijn geen andere strafrechtelijke dossiers lopende tegen verzoeker. Hij is, ook actueel, nooit voor andere feiten veroordeeld. Verzoeker werd éénmalig veroordeeld. Verzoeker verkreeg bovendien een gevangenisstraf en een geldboete opgelegd, waarvoor gedeeltelijk uitstel werd verleend.

Uit de veroordeling blijkt dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan een misdrijf, hetgeen evenwel door hem werd betwist. De feitelijke omstandigheden zijn evenwel onvoldoende om te besluiten tot een "bijzonder ernstig misdrijf".

Verweerder geeft ook niet aan op basis van welke criteria dit begrip wordt ingevuld, waardoor des te meer het risico van willekeur de kop opsteekt.

Ook de stelling dat er in casu sprake zou zijn van een "volgehouden criminele ingesteldheid" kan onmogelijk worden gevolgd.

De conclusie dat uit de feiten zou blijken dat verzoeker “actueel” een gevaar vormt voor de samenleving is evenmin onderbouwd, aangezien verzoeker zijn leven heeft geheroriënteerd, zijn straf onderging, de feiten dateren van meer dan twee jaar geleden, werkt en een vast adres heeft (stuk 2) en geen nieuwe feiten heeft gepleegd. Dit alles wijst erop dat verzoeker net geen actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde. Minstens toont verweerder niet aan waarom, ondanks deze elementen, er alsnog sprake zou zijn van dergelijk “actueel” gevaar.

De bestreden beslissing kan hierom niet worden gehandhaafd.”

In het tweede onderdeel van het tweede middel stelt verzoeker:

“4. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker betwist. Verzoeker zou tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, waardoor volgens verweerder er geen geloof meer kan worden gehecht aan de homoseksuele geaardheid van verzoeker en de problemen die hij hierdoor ondervindt in Nigeria. Verzoeker is het niet eens met dit oordeel en verwijst naar de verklaringen die hij hiertoe heeft afgelegd op 15 december 2017. De tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn niet van die aard om hieruit te besluiten dat de homoseksuele geaardheid van verzoeker thans niet meer kan worden geloofd. De gevolgtrekking in de bestreden beslissing dat, door een aantal tegenstrijdige verklaringen bij de vergelijking van het gehoor van 9 september 2016 en het gehoor van 15 december 2017, het volledige relaas én de geaardheid van verzoeker niet meer kan worden gevolgd, is kennelijk onredelijk.

Immers, zelfs als er tegenstrijdige verklaringen door verzoeker zouden afgelegd zijn (bv. over wanneer verzoeker de eerste maal een seksuele ervaring had met een andere man in Nigeria), betekent dit geenszins dat de geaardheid van verzoeker hierdoor ter discussie moet worden gesteld.

In de bestreden beslissing wordt nergens vastgesteld dat verzoeker niet homoseksueel zou zijn, bv. doordat men in de verklaringen duidelijke elementen kon ontwaren die wijzen op een heteroseksuele geaardheid. Integendeel, ook tijdens het gehoor van 15 december 2017 heeft verzoeker aangegeven dat hij seksuele betrekking heeft gehad in Nigeria met andere mannen (bv. Richard). Deze verklaringen worden als uitgangspunt genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Ook de vraag of verzoeker op zijn 15e of zijn 17e voor de “eerste keer” heeft vastgesteld dat hij zich aangetrokken voelde tot andere mannen, doet geen afbreuk aan de geaardheid van verzoeker.

De geaardheid van verzoeker vormt de kern van de motivatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het toekennen van de Vluchtelingenstatus aan verzoeker. Dit blijkt ook thans ongewijzigd. Verzoeker verklaarde dan ook nadrukkelijk dat hij vluchteling wil blijven omwille van zijn geaardheid (gehoorverslag dd. 15.12.2017, pagina 4).

Gelet op deze elementen en de elementen die verzoeker heeft aangehaald tijdens zijn gehoor van 9 september 2016 en 15 december 2017, kan het oordeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verzoeker mag worden teruggedleid naar Nigeria, omdat een verwijderingsmaatregel verenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet, niet worden gevolgd. Bovendien bepleit dit opnieuw dat de eerder genomen beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor het toekennen van de vluchtelingenstatus aan verzoeker moet worden bevestigd.”

2.2.1.1. Waar verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 49, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van zestig werkdagen, wijst de Raad erop dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn overschreden wordt.

Verzoeker toont overigens niet concreet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn nu hij langer de status van vluchteling heeft kunnen behouden.

2.2.1.2. Betreffende de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelke de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.1.3. Daar waar verzoeker de schending van het rechtszekerheidsbeginsel opwerpt en stelt “*dat zijn vluchtelingenstatus niet zou worden ingetrokken, gelet op het uitblijven van een dergelijke beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen binnen de wettelijke termijn van zestig werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden)*”, lijkt hij te suggereren dat hij ervan uitging dat het stellen van strafbare handelingen nooit gevolgen zou kunnen hebben op zijn erkenning als vluchteling. De Raad meent desbetreffend dat hiermede andermaal wordt bevestigd dat verzoeker noch schuldinzicht, noch berouw toont voor zijn crimineel gedrag.

Wanneer de administratieve overheid over een declaratieve bevoegdheid beschikt, worden de handelingen die zij stelt geacht een louter rechtserkennend karakter te hebben waardoor zij, naar het oordeel van de Raad van State, ten allen tijde en ongeacht hun regelmatige dan wel onregelmatige karakter, kunnen worden ingetrokken telkens wanneer het algemeen belang dit vereist (M. Van Damme en A. Wirtgen, “*Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel*” in Opdebeek I. en M. Van Damme, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 342-343). Dienaangaande wijst de Raad erop dat de beslissingen tot erkenning van de vluchtelingenstatus een declaratief en bijgevolg een louter rechtserkennend karakter hebben (RvS 4 maart 2002, nr. 104.254; zie ook wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p. 94). Bijgevolg kan de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekende partij te allen tijde worden ingetrokken wanneer het algemeen belang dit vereist.

In de mate dat verzoekende partij zou betogen dat de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus rechten toekent, wijst de Raad erop dat een administratieve rechtshandeling die rechten toekent op geldige wijze kan worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat (M. Van Damme en A. Wirtgen, “*Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel*” in Opdebeek I. en M. Van Damme, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 342 e.v.). *In casu* laat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk toe dat verwerende partij de vluchtelingenstatus intrekt wanneer een asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief werd veroordeeld voor het plegen van een bijzonder ernstig misdrijf op het Belgisch grondgebied.

2.2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.2.1. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing strijdig is met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: de vluchtelingenconventie) omdat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus limitatief valt onder één van de situaties in artikel 1, D, E en F. Te dezen wijst de Raad erop dat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet geenszins een uitsluitingsgrond betreft, doch de verwerende partij enkel toelaat de vluchtelingenstatus in te trekken.

Dergelijke intrekking wordt uitdrukkelijk toegestaan door artikel 14.4 van de Richtlijn 2011/95/EU en is geenszins, zoals verzoekende partij stelt, in strijd met de vluchtelingenconventie. Integendeel, artikel 33, tweede lid van de vluchtelingenconventie laat toe om een erkend vluchteling te verwijderen zelfs naar zijn land van herkomst om dezelfde redenen die worden aangehaald in artikel 55/3/1, § 1 met name wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Artikel 55/3/1 biedt bijgevolg een uitgebreidere bescherming dan de uitzondering op het non-refoulement beginsel waarin artikel 33, tweede lid voorziet, door veeleer te opteren voor een advies over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de vluchtelingenconventie door een verwijzing naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het voormeld artikel 33, tweede lid bevat bijgevolg een mogelijkheid om af te wijken van het non-refoulementbeginsel in geval van een bijzonder ernstig misdrijf of in geval van gevaar voor de nationale veiligheid, wat artikel 48/3, noch artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet mogelijk maakt. Het zou bijgevolg bevreemdend zijn dat de vluchtelingenconventie zonder meer de verwijdering zou toelaten van een erkend vluchteling omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid, maar de vluchtelingenconventie niet zou

toelaten om de status in te trekken om dezelfde redenen, met daarbovenop nog eens de garantie dat er een advies moet worden gegeven over de verenigbaarheid van de verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.2. De Raad bemerkt vervolgens dat de wetgever de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd heeft en erkent dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: "*Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig."*" Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers "*de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.*" (zie p. 25 van het Verslag van voornoemde Commissie, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "*misdaad*" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf, hetgeen *in casu* overigens het geval is.

2.2.2.3. Verzoeker betwist dat de veroordeling een "*bijzonder ernstig misdrijf*" inhoudt. Hij wijst hiervoor naar de kwalificatie van de tenlasteleggingen die geen geweldsdelicten betreffen, de periode wanneer de feiten zich afspeelden en dat er actueel geen andere dossiers tegen hem lopende zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker bijzonder vlot voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing die steun vindt in het administratief dossier en stelt: "*U werd door de Correctionele Rechtbank te Brussel in haar vonnis van 11 januari 2017 veroordeeld voor uw aandeel in een grootschalige operatie waarbij frauduleuze transacties (aankopen) werden verricht met gegevens van gestolen kredietkaarten. De rechtbank achtte alle u ten laste gelegde feiten bewezen. De feiten werden hierbij omschreven als "zeer ernstig, aanzienlijk, zeer schadelijk en oneerlijk"; een "ernstige aantasting van de veiligheid van het elektronisch betalingssysteem"; en "ernstige schade berokkenend aan de economische activiteit in het algemeen". (vonnis van 11/01/2017, blad 10) Daarenboven oordeelde de rechtbank dat er sprake was van **bendevorming** omdat "enkel een organisatie van personen die goed ingewerkt zijn in dit soort feiten, in perfecte verstandhouding werken, en specifieke capaciteiten hebben, [...] de uitvoering van zoveel fraude toe[laat]". (vonnis van 11/01/2017, blad 9) De schaal van de fraude werd meermaals benadrukt door de rechtbank. (vonnis van 11/01/2017, blad 9, 1e punt; blad 10, 3e punt; blad 11, 1e punt). Gezien het grootschalige karakter van de fraude waarbij u betrokken was, en gelet op de duidelijke bewoordingen van de correctionele rechtbank, kan er niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 11 januari 2017 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft. Rekening houdend met (i) het feit dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf (supra); (ii) de omvang van de feiten en de lange duur van de periode waarin ze werden gepleegd – minstens in de periode van mei 2015 tot 26 januari 2016 (vonnis van 11/01/2017, blad 6 en 8) –; (iii) het gegeven dat de feiten waarvoor u werd veroordeeld uitdrukkelijk door de correctionele rechtbank als zeer schadelijk, als een ernstige aantasting van de veiligheid van het elektronisch betalingssysteem en als schadelijk voor de economische activiteit in het algemeen, werden bestempeld; en (iv) de afwezigheid van enig schuldinzicht – blijkens het vonnis bent u uw rol in de feiten steeds blijven ontkennen, hetgeen volgens de rechtbank een teken was van duidelijke kwade trouw, en was er geen spoor te bemerken van enig begin van verbetering (vonnis van 11/01/2017, blad 10) –; dient dan ook te worden besloten dat uw handelen getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef, van een immorele en oneerlijke ingesteldheid en van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. Uit het bovenstaande komt een **volgehouden criminele ingesteldheid** naar voren waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u actueel een gevaar vorm voor de samenleving."*

Verzoeker blijft tot heden ook nog zijn verantwoordelijkheid ontkennen.

In het verzoekschrift voert hij aan: "*Uit de veroordeling blijkt dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan een misdrijf, hetgeen evenwel door hem werd betwist.*"

Met andere woorden, verzoeker blijft ontkennen het misdrijf te hebben gepleegd hetgeen overigens ook blijkens het hoger geciteerde al in het vonnis werd vastgesteld.

Uit het voorgaande volgt dat verweerder afdoende gemotiveerd heeft dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving. De vaststelling dat verzoeker nog steeds betwist de feiten te hebben gepleegd waarvoor hij werd veroordeeld toont aan dat verzoeker geen lering trekt uit deze veroordeling en aldus een neiging vertoont om het gedrag dat een gevaar vormt voor de samenleving te herhalen. Bijgevolg is het geenszins uit te sluiten dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zal voortzetten. De omstandigheden die tot de veroordelingen van verzoeker hebben geleid wijzen er aldus op dat er in zijn hoofde sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

2.2.2.4. Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.2.3.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet kan worden gevolgd waar deze stelt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het blijkt evenwel dat verzoeker met dergelijk betoog voorbijgaat aan het gegeven dat de thans bestreden beslissing uit twee componenten bestaat die elk op zich als een op zichzelf staand deel ervan moeten worden beschouwd.

De ene component heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, een bevoegdheid die aan de verwerende partij wordt verleend op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. De tweede component van de beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat een asielzoeker overeenkomstig artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit advies kan evenwel niet bestempeld worden als een aanvechtbare administratieve rechtshandeling. Om te kunnen spreken van een administratieve rechtshandeling moet er immers sprake zijn van een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarmee wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtstoestand, dan wel een zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk een rechtstreeks nadeel berokkent aan verzoekende partij (RvS 8 oktober 2008, nr. 186.916).

Zoals reeds gesteld gaat het ter zake om een louter advies, dat niet voldoet aan deze begripsbepaling. De Raad benadrukt vervolgens dat niettegenstaande de minister of zijn gemachtigde het advies van de commissaris-generaal niet kunnen negeren, zij er echter niet door gebonden zijn (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 54, n° 1197/001, p. 7). Het is derhalve pas op het ogenblik dat aan de verzoekende partij daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar mogelijke schendingen zich opdringt. Verzoekende partij kan dan ook te gepasten tijde, met name indien zij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten - en niet eerder, te meer nu de Raad bij de beoordeling van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel - middels het indienen van een annulatieberoep de door haar geschonden geachte bepalingen opwerpen.

2.2.3.2. Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS